

Обширният х. Вълчов имот цял бе потопен в синьо-златист слънчев блясък. Границите на тоя имот обгръщаха плещите на дългия хълм чак долу, до баирите над града, а горе се събираха в гориста шапка на върха. Един стар път се спускаше по леката урва и делеше овощната градина и лозята от откъдните нивя. Вдясно от шосето имаше чужди лозя, а по-долу, до края на хоризонта, лежеше равнината, която стигаше до Дунава. В тоя уморен есенен пейзаж, в който охровият цвят преливаше, наместа, в меки ~~жафяви~~ тонове, само неправилните четириъгълници на лозята излагаха една буйна, чувствена и остра зеленина.

Изушената пръст бе пъргава под нозете, като гума. В бистрия въздух прелитаха беззвучно мушици, сегиз-тогиз в кокошарника изкукуригваше петел — и отново настъпваше тишина. Тишина безпределна, прозрачна, лъчезарна, като сиянията по иконите, в която се приготвяше нещо голямо и радостно.

Простряна под слънцето, огромна и топла, земята очакваше търпеливо края на своя дълъг родинен час. Тук там, върху изсъхналата трева тупаха зрели ябълки,